

A cada quartet d' estampes que s' imprimen en el seu lloc, se li dóna el nom de la revista, i en el seu darrer número, el nom del autor o del dibujante, i el dia en què es publica.

2 QUARTOS

CADA VIATJE.

2 QUARTOS

CADA

VIATJE.

LO PONTON.

PERIODICH MES CUENT QUE UN VITCHO.

Redacció y Administració, Arch del Teatro, 21 y 23.

¡Alto 'l Rey!...

Alto senyors! No aném tant depressa. ¡Alto el juego!... A veure... ¿Héu elegit al Duch de la Llagosta?... Si?... Conchs avans de que en Ruiz Zorrilla vaja á buscarlo, preparéu la cosa bén bè y no feu un paper ridicul.

Jo, com à federal y home d' escàndol, vull fervos algunas advertencias.

¿Vindrà la llagosta per mar ó per terra? Es de creure que vindrá per mar. ¿No es veritat? Bueno, está bè...

Avans de tot héu de cuidar que no' s mareji. Enviéuli una guardia d' honor d' aquells soldats que portan lo barret d' estanya panyell, porque no anyori als de la sèva terra, un cuyné que l' hi fassa bons macarrons, una manola que l' divorceixi y en Canonja que l' distregua ensenyantli á fer jochs de mans y enllustrantli las bolas quan las tinga brutas.

Seria bò que hi anés també en Sagasta, mostrantli son tûpè y algun tant la rabia que porta als federal. Aixis potser ja l' hi arrancaria un decret de desterro per tots nosaltres, pagantme á mí, per exemple, un viatje á las Filipinas. Jo, com espanyol que sò, miro per mí y mes m' estimo que 'm portin á n' aquellas illes ben aconduhit que no pas haverhi d' anar á peu.

Bueno, ja 'l tenim dintre del barco. Los mariners deuenan anar vestits de cada festa. Si n' hi ha algun de federal, lancerlo á la bodega porque no xilli. Sobre tot déu evitarse l' tirar petards porque la prímpresa de la Cisterna no s' espanti. Cuidis després de que no hi haja en tot lo bareo ni una escombra tant sols, ja que d' un mànech d' aquest moble ignoscible, un dia 'n van sortir set balas.

Ab aquestas precaucions y allò de donar

primer lo menjar del rey á un gos, porque no dongués la maleïda casualitat que en lloch de sal haguéssin tirat á l' olla un pessich d' acit prüssich, y algunas altres precaucions que 's deixan al bon criteri del director d' escena, arriba 'l barco á las costas d' Espanya y arriba també lo mes difícil.

¿En quin port se farà lo desembarc?

—¿A Barcelona?... Cá, no pot ser. Hi ha massa federal, y aquests son massa desvergonyits, y potser que 'l xiularian. ¿Qué diria 'l rey si de primer antuvio comensessin ja á estriparli las orellas.

Vaja, aném una mica mes avall. ¿Que desembarquem á Tarragona? No convé que á n' allà arrossegan als governadors.

¿Que aném á Valencia?... Alto 'l rey! que la terra dels xés es la ciutat que ab mes heroisme ha defensat la causa republicana.

Y donchs se va á Alicant, á Cartagena, á Almeria, terra de 'n Litran, á Málaga, á Sevilla?... Si... si, anéuhí: lo que es jo no 'us ne respond. En alguns punts d' aquest las manolas portan la navaja á la lliga-cama, y casi bè es millor un xiulet que un esboranch.

Donchs haurém d' anar á Cádis... No hi ha remey... lo rey de totes maneras té d' entrar. Pero Cádis que ha sigut lo bressol de la revolució ¿podrà veure com se l' hi fa lo enterro sense que l' hi pujin las sanchis al cap?... Casi bè es pitjor Cádis que tots los altres ports que havém nombrat...

Aném mes amunt. Passem las costas de Portugal, arribém á Galicia y Asturias... ¿Pot desembarcar en cap de sos ports lo rey d' Espanya?... Impossible. No tenen ni ell, ni son pare prou cuartiños per donar als pobres que l' hi sortirán á demanar caritat... Y ademés, qui 'n concepte 's formaria d' Espanya 'l duch

d' Aosta? Lo menos se pensaria que 's tractava de tirarlo á la sopa de la beneficencia. No... no... no pot pas ser...

¿Y donchs abont aném? ¿A Santander?... Si que la fariam bona!... A n' altá hi ha mes federal que grans de blat, y ni ab fums de sabatot los treuen.

Ja no mes quedan los ports de las Provincias Vascongadas y allí, amigo, las boyñas abundan per desgracia... y Sant Antoni 'ns guardi d' Escoda y los carlistas.

No hi ha remey. Si 'l rey pogués entrar com un fardo de contrabando, encare 's podrà aprofitar una platxa deserta pera desembarcarlo... ¡Pero cá!... ¿Quina idea 's formaria de 'l Espanya con honra?...

Si al menos lo Llobregat fos navegable!... Llavors si que vindria bè. Del mar á Sant Boy hi ha pocas horas, y tothom sap que la terra del manicomí es esencialment monàrquica! ¡Oh si fos aixis!... Alto 'l rey! que encare potser se puga arreglar. Allí ab un embalat que 's fés y un ball que s' hi dongués, tothom quedava content, y los fieles samboyanos coronarian l' edifici de la sèva fidelitat...

Pero no... no... Potser s' escapés algun boig del manicomí... y com que 'ls boigs acostuman á fer bitllas... mes val que ho deixem corre.

Are m' acut un projecte. Si... Si... Reclamo la plassa de Duque del Real Acierto, aquella mateixa que 's va guanyar lo metge que endevinà que la ex-reyna Isabel pariria un noi...

Ja tinch una entrada pèl nou rey; una entrada á 'l italiana... per la porteta de detràs, cosa que no podrá meus que alegrar al Duch de la Llagosta...

Vamos á ver!... ¿No podrà desembarcar á Lisboa y venir per terra cap á Madrid?...

Pero calta... d' aquest modo hi ha també un inconvenient... Si no 'l xiula 'l poble 'l xiulará 'l carril... Si no 'l xiula lo sentiment popular, lo xiulará la ciencia, lo progrés, la civilisació...

Atrás... atrás... fora aquest absurdo... foral... foral... ¡Alto 'l rey!...

MOSSEN BORRA.

Ranxo.

Ja 'ns sembla veure la següent escena: Vé 'l duch d'Aosta; en Balaguer surt à rebre 'l; y movent lo cap en sentit negatiu, segons costum, comensa à pronunciar lo següent discurs:

«Perque l' Italia y Catalunya son germanas!... Si... En las bellas planuras d'aquella dolsa terra, los fills de Montserrat clavaren sas banderas...

—Qu' es aixó de banderas?... interromp lo de Aosta en Italia.

—Bandiera, signori, diu en Balaguer calmantse.

—Ah!... bandiera!... Voi esti nomnato banderatto dei corpi d'alabarderi...

—Graccia, signori, respondrà en Balaguer fregantse las mans y esclamant:

«Vents d'Italia despleguéu en creu roja de Saboya!»

Diu que en Sagasta, ministre de Estat, está arreglant la pau ab las repúblicas del Pacífich...

—No es vritat qu' es estrany? Ell, tan enemic dels republicans véure 's obligat à fer la pau ab las repúblicas!...

Vaja, si jo fos peruan, no 'm en fiaria, encare que per conservar lo turró... ja passaria per l'unidat lo biliós Sagasta!...

—Y no saben perqué? Perque es mes bonich tenir la clau del rebost de tota Espanya, que no la del rebost de Madrid ó de Barcelona solzament.

Hém vist un almanach baix lo titol de *La Tunyina*.

Hém vist que 'l ninot primer vol imitar *lo Tiburon*.

Hém vist llegintlo que apesar d' atacar à n' en Pitarra, no deixa de tenir sas pitarradas, per mes que no s' ho pensi.

Y hem vist finalment que val un REAL.

En Castelar vá dir que 'l duch d'Aosta feya jochs de mans.

Si que estém bèn posats!...

Com si no 'n tinguessem prou ab los que 'ns fan los homes de la gloria!

Ja ha fet bè mister Hume d'anars 'n à França!.. D'altra manera aviat de poble rey qu' eram, nos hauriam tornat, per art de birlí birloqui y unturas de turró dels fins, poble del rey.

Lo duch d'Aosta es italià.

A la seva terra d'un rey ne diuen un *ré*.

Vet aquí lo que serà lo duch de la Virosa si vé à Espanya: un *ré*.

—Han vist pels anunciadors un anunci de la marxa del célebre vapor *Maria*, per la Habana?

Déu anar à fer un altre cargament de febre groga! De totas maneras que s' hi diverteixi y... bon vent!..

Pero lo mes bonich del anunci es que está imprés ab unes lletres de dos pams, tal com may ho hajan sigut los dels demés barcos.

Dos pams de lletra anunciants lo vapor *Maria* en las cantonadas d'esta ciutat, plena de febre, bè podan significar dos kilòmetres de poca vergonyal

Lo duch de Aosta, à mes de ser casat, major d'edat y ab familia; à mes de ser ben volgut dels progressistes, perque diu que ja sab cantar l'himne de Riego, té una altra habilitat, la de dirse *Ama Deo*.

Alsa neos! aquest estimarà à nostre Senyor! Canteúl hi un *de profundis* ab veu baixa.

Sols, monárquichs, voléu al duch d'Aosta perque consona ab ell lo nom virosta; mes tots los federais no podém pus, consona ab lo de crosta y 'l poble com sabéu no té caixals. Si arriba la ocasió de mossegarlo farém lo que podrém per rosegarlo; mes sapiguéuho avants: desd' ara protestém dels consonants!

Diálechis

QUE 'N AQUESTA SENMANA HAN PRES CARTA DE NATURALESA.

—Sabs si 'ls que fan la desinfecció de la Barceloneta, per medi del gas rutilant, van provehits, conforme recomanava 'l Brusi, de pulmons de cristall?

—Qui s' haurà de provehir de ulleras de cristal de roca, si no volan perdre la vista, son los supcriptors del seu diari.

—Ay, ay, perqué?

—Home, per la lletra tant petita y dolenta y la tinta tan clara, que fa que no 's puga llegir; sembla que ho tingui à preu fet.

—Vaya quin preu fet, cobra per dues edicions y 'n dona no mes que una.

—Be, ja indemnizarà després als suscriptors.

—Ah sí, donant un folleto per l'estil d'aquella història critica qu' ara regala, y que l' arriba à convence que la Inquisició no mes feya que be à l'Espanya.

—Sembla que 'l curs de la epidemia...

—Aixó de la gropa es lo mateix qu' una professió.

—Perqué?

—Perque fa curs y s' hi posa cordó.

—Ah! hi va haver quaranta invasions.

—Aqui las tenim de febra groga y à França de barbaros.

—A Valencia se queixan de las arbitrariedades que los pobles del seu contorn cometan contra los seus fugitius.

—Ah, amigo, que prenguin paciencia. Prou vituperis feyan passar ells als barcelonins!

—Lo rector may se recorda de quant era escolà.

—Sembla que per ultim tindrém rey.

—Qui vols dir, lo duch de la Crosta?

—Sí; ell mateix.

—Vet aquí 'l dia de regosits de que 'ns parlavan los diaris ministerials.

—Si, vaya una felicitat! Guerra à Cuba, ministres com en Figuerola, Guzmans com en Prim, generals com en Gaminde, *carrabiners* com l' Escoda, autoritats com las de Barcelona, y à mes fam, miseria y febre groga...

—Y per postres rey.

—No, ja 't dich jo que no 'ns podem queixar; demanar mes fora ser egoistas.

—A can Gibert fa efecte ab tan soldats.

—¿Que 't pensas que 's cap tonto lo seu propietari? Ja va fer un castell per compte de casa, ab l' especulació de que ab lo temps pogués servir de fort.

—Ara veys...

—Ara han tret del registre civil aquell quadro que hi tenian d'anar los sospitosos que morian.

—Es lo natural. Ara no 'n mort cap al llit de sospitosos.

—Y aixó?

—No veus que la guardia civil los mata tots pels camps y montanyas d' Andalucia?...

—Es veritat.

—Noy, los municipals pagan la festa.

—¡Qué pagarán, pobre gent, sino tenen per menjar!

—Ahont vas, Boreal?

—Estich desesperat. Saps que la dona se 'm va morir fa un any.

—Sí.

—Donchs ara tothom diu que l' han vista pèl cel.

—¡Qu' enrahonas!...

—Home, si fins los diaris ho portan.

—La tèva dona?...

—Si l' Aurora.

—Ah, sí! vamos, ja ho entenç.

—Escola que 't llegiré aixó que 't faràs un tip de riurer.

—Qu' es?

—Lo Ponton.

—Deu m' en guart, de pararme al mig del carrer, pera sentir llegirlo.

—Perqué?

—Perque si passava aquell ajudant, potser nos arrancaria las aurellas.

—A n' ell té de mirar que no las arrenquin, que sens dupte serà mes fácil, perque potser les tinga com lo rey Midas.

—Lo governador de Zaragoza, aquell que ab una disposició se ha fet célebre, de nom de mare se diu Martinez.

—Aixís ja no m' estranya res d' ell.

—Perqué?

—Perque es lo nom del de Tarragona, d' aquell ex-barbè d' en Sagasta.

—D' aquet apellido ne faràn un timbre de gloria.

—Tot es qu' ells s' hi hagin empenyat.

—Lo Regent diu que dona un gran dinar, dijous.

—Sí, home, cada dia es la mateixa. A Madrid tiberis, aquí miseria.

—Es veritat, allà farts, aquí fam.

—Tot comensa ab f.

—Si com fúmals llenya 'l dia que 'l poble 's cansi de tant d' escàndol.

—¿Quin acert va tenir en Gaminde en nombrar primer alcalde de Barcelona à n' en Soler y Matas! Los barcelonins li tenim d'estar molt agrabits!

—Qu' ha fet alguna cosa notable?

—Si l' ha fet? Figurat que la Junta de Salut mana desocupar lo magatzem de cuyros del carrer d' en Tantarantana en lo improrrogable terme de quaranta vuit horas, y al passar l' acort à nostre célebre batle pera la seva execució, no l' hi dona curs perque segons lo seu talent y coneixements en la materia, no hi havia necessitat.

—Y vols dir que ho enten aixó de la salubritat?

—Tens rahó: Si es un pou de ciencia médica.
—Y cóm ho ha aprés? porque antes no 'n saber res.
—No saps que 'ls progressistas entenen de tot?
—Acabada la epidemia li haurém de fer los barcelonins una manifestació.
—Saps lo millor por ell? Colocar lo seu busto sobre un fanal, porque tothom lo vegi.

—En Gaminde encatifa l'a torre de ca 'n Gomis.

—Be, i saps qu' es això?
—¿Qué?
—Que vol ser aquest obsequi á la mestressa en canbi de haverli ocupat la casa.

—En Figuerola es tossut, sortirà ab la seva. Se va posar al cap no pagar als retirats, y mirat com se 'n safara...

—De quina manera?

—Los retirats no tenen un clau, estan en la suma miseria, 'ls agasta la febra y moran del mal, los que s' escapan de la fam; y aixis si tots moran no 'ls te de pagar. ¡Eh, quin cop?

—Y encare dirán que no va per economias aquest célebre rentistic.

Los tres peus del tamboret.

Escolteu: coneix á un home,
y si voleu tot un sant,
que diuhen vingué á la terra
per estirpar lo pecat.

Sent lo deixeble de Deu
vol en la terra manar,
sent la pau son patrimoni
voldria tenir soldats.

Son mestre pobre moria,
ell té casas senyorials;
diu que Déu 'ns deixá llibres
y 'ns voldria més y esclaus.

Miréusel: davant un Cristo,
en lo palau Vaticà
llensant so-pirs angustiosos;
es en Pio 'l Pare sant.

Qui l' vist y ha torna á vèurel
de llàstima plorarà;
s' ha enmagrit, ab la corona
ha perdut tota la carn.

Qui no 'm vol creure que 'l miri;
ja la tiara li es tant gran
que fins al coll li entraria
si no topés ab lo nas.

Callau y no fèu brugit
pus se n' alsa esparverat.
Tot l' espanta al pobre rey!
sent trepitg en lo portal.

Ja se n' entra una senyo
caminant ab magestat,
'rera d' ella un cavaller
ja se n' entra coixejant.

—Jo soch la reina de Espanya.
—Jo tinch l' imperi dels franchs.—
Tots tres obriren los brassos
consonfentse en un abras.

Y diu lo Papa:—Isabel,
ot cap,
t' hi premiat per virtuosa,
vull dir... per l' or que m' has dat.

Napoleon, jo 't sostenia
en canbi de los soldats
y fins pregava al Etern
que curés ton mal estrany.

Ara lo mon se revolta,
de nosaltres s' ha cansat.
Jo sens canons y riquesas
sols soch rey dels capellans.—

—Infallible n' es lo Papa,

Lo Ponton.

diu la Borbon sospitant,
infallible; encare 'us resta
aquest os per rossegat.

En Bonaparte s' esclama:

—Lo Papa no pot errar,
si diu son nostres los tronos.
nostres los tronos seran.

L' italià medita y calla,
après s' alsa tot plegat:

—Si tant 'us proba 'l desterro
perquè voléu governar?

En Lluís diul' hi à l' orella:

—Coixejo del mateix mal
y si estich gras es de rabia
per que no 'm puch desbotar.

Si 'l desterro à 'n ella proba
jo no 'u trobo gens estrany:
que estan grassus los tossinos
perque 's revolcan pel fanch.

Ajudeunos en la empresa,
noste cepire restaurant
y 'us farem lo rey de Roma
mal que pesi als italians.

—Si, diu la reina Isabel,
y 'ls convents s' aixecaran,
y us benehírá l' Espanya
ab monedas de centrals.

—Si, diu lo Papa enardintse,
juntémnos pera guanyar!—
No diu mes, llença un xisclet;
lo palau ha tremolat.

De sum la cambra s' umplena,
los tres reys semblan de glas,
s' abrassan, cauen en terra...
s' ou lo poble rebramar!

Un àngel fixa la planta
en las testas dels trans:
te en sos ulls la llum del auba,
l' àngel de la libertat.

Mes ranxo.

Diu que en Gaminde va celebrar l' altre dia
una conferencia ab los gèses mes principals,
per veure si l' exèrcit apoyaria al duch de la Llagosta.

— aquest contestà que las sè-
vas bayonetas... que mentres se 'ls pagui...
que... en fi... afàrtam y digam moro...

En Balaguer está d' allò mes content. Lo
rey que ha de venir es italià, y en aquella ter-
ra hi ha unes monedas que 'n diuhen liras.

Liras... ¡Balaguer!... Alsa amigó!.. Quin
tip de cantar á la Moreneta de Montserrat!

En Baldrich ha preguntat per telègrafo si 'l
rey que ha de venir parla 'l castellà...
No, Bialó... Millor lo parlas tú qu' ell.

Lo millor remey perque 'l duch de la Lla-
gosta no vingués, fora enviarli traduhit al ita-
lià lo present número del Ponton, que podria
portarli una comissió de uns quans republi-
cans ben mal carats que l' hi diguessin.....
lo que molt fàcilment l' hi passarà; una fras-
se no més:—*De la tèva pell se 'n faran las tiretas!*

Al célebre Parè Palau lo van agafar al con-
vent dels Penitents fundat y construhit ab los
quartos de la gent que 's fa treure los dimo-
nis del cos.

Junt ab ell l' hi van trobar mes de vint
dona.

Jo no sé perquè 'l van agafar!... ¿Per tenir
vint donas?... No hi ha per ventura llibertat
de cultos?... No té qualsevol ciutadà lo dret
de ferse moro y de tenir un serrall y tot?..

Bah.... bah!.... Com mes aném menos va-

lem y mes y mes veyem que la revolució es-
panyola va prenen la forma d' ambut.

D. Emili Alonso Lallave en son folleto «Alonso y los carlistas» s' alaba d' haver robat un cavall al Sr. Benitez Caballero.

Es capás lo govern de donarli una creu per
aquest ardit de guerra.

Llavors se cumpliria allò de

*En tiempo de las bárbaras naciones
colgaban de las cruces los ladrones;
ahorá en pleno siglo de las luces,
en pechos de ladrones cuelgan cruces.*

Per lo vist hasta en Lo Tiro Nacional hi
entran las donas. Dihem això perque hem
vist un remitit en Lo Combat, de una ciutadana
de Zaragoza en lo que declara que *no es-
tant conforme ab en Viralla*, deixà de pertanyer
al Tiro. Si per tiro s' enten un fusell y las do-
nas son lo blanch, no arrendèm la ganancia á
las donas qu' es dexin tirar.

Lo duch de Aosta es aficionat á la literatu-
ra espanyola y un dia estava llegint aquell
epígrama de 'n Villergas que diu que un ho-
me estava desesperat y que al preguntarli un
altre si 's casava, ell respondé que no n' es-
tava tant per fer això; pero després resultà
que s' havia tirat á n' al canal.

Ell llavors estava en relacions ab la primp-
resa de la Cisterna, y compongué lo següent
epígrama que no careix de gracia:

*Com una memoria eterna
que 'm recordi sempre això,
avans de casarme jo,
me tiraré á la cisterna.*

CANSÓ PELS NOYS QUE TOCAN L' ARPA.

Ducco d' Aosta
Non te fidare;
torna al palazzo
dil tuo pare,
qui 'l trono fràggile
di nostra terra
es enganxat
solo ab pastellats.

ENDAVANT SEMPRE AB LAS FRASES.

Sembla que farán rey al duch de Aosta. Si
no arriba ser la mare jo n' haguera sigut. Ma
noy, ser rey!..

Duch de Génova.

Veyám si á n' en Victor Manuel li compa-
reixerá 'l noy ab lo cap trencat ó li portarán
escapsat.

L' duquesa de Génova (sa mare)

Rey d' Espanya, qu' ho siga qui vulga. La
dona va obrar santament negant al noy lo per-
mis pera serho.

L' home de la duquesa.

Las simpatias que las potencias mostran á
la França no son mes que 'l temor d' una
derrota pera la Prussia.

General Tierk.

La contestació que devém donar al engany
qu' us preparan ab lo nom d' armistici, es
canonada seca.

General Polhés.

¡Pensavau prusians apoderarvos de la cor-
respondencia oficial!... ¡Cá! Ja no es mes qu,
un munt de cendra.

Jouvence.

So americà y una sola cosa vos diré, francesos, viva mostra de la simpatia que 'm inspireu. He vingut pera contribuir á la llibertat d' Europa. So ja un de vostres soldats!

Jordi Trains.

No faltarán armas. Dintre poch temps cada ciutadá francesa tindrà un fusell.

Lacesne.

Si la trama no surt, com tenim pensat, haurém de capitular.

General Boyer.

¿Ara volen intervenció perque la Prussia va de bigotis? ¡May!

Cambriels.

La intervenció fora una pau humillant. Enrera tot lo que sia deshonra. Guerra á mort!

Dubost.

Napoleón dominava la França, en Prim subjectà l' Espanya, etc, etc, etc...

Keratry.

¿Qui havia de dir que las bombas aereos-tàcticas fossin l' antidot de las bombas prussianas?

Camilo Dartois.

J' acabo de tenir arreglat lo telégrafo. Veyam qui 's cansarà primer; ells d' espatllarlo, ó jo d' arreglarlo.

Steenackens.

Per mes que diga en Viralta, no 'm faig ab semblant persona.

Mariano Peco (brigadier.)

Corra una cosa del Tiro Nacional que será falsa, com ho es una firma meva que diu que hi ha.

Nicolau Estèvanez (capità.)

Trovan estrany perque hi comprat una finca y me n' hi fet set milions..? Ab, amigo, qui ho enten, qui no ho enten!

Eduardo García Cabrera.

Tinch massa delicadesa de continuar sent director de caballeria ab tot lo que passa.

Contreras.

May m' havia passat, no mes aquest any, no poder fer lo «Tenorio» el dia dels morts.

Cazurro.

Encare hi faré negoci ab aixó de las cédules de sanitat.

Rifa.

¿Aixó es llibertat..? Fins una vida exemplar, mística y contemplativa se persegueix.

Pare Palau.

¡No crech en Deu y creuré en los miracles d' un home com en Viralta..?

F. Suñer y Capdevila.

Ara que 'm vaga deixam fer articles sobre erra de França; y aquells si que serán ats, perque sortirán á llum quant tot se-acabat.

J. Mola y Martínez.

Anar are de comissió á Madrid es una ganga.

Ignaci Girona.

Serà qüestió de veurer si puch passar á l'

exèrcit perque si vè el rey nou, no disolgui tots los soldats de nyigi nyogui, y 'm trovi jo al carrer.

Targarona.

A n' en Gaminde y à n' en Soler y Matas, los fa por l' hospital provisional; encare no hi han estat.

(Se continuará.)

Coronado.

Mes ranxo per variar.

Sabém positivament qu' en Napoleón no corra perill d' arruinarse. Ho havém sapigut de la manera mes original, pero per ara no 'n podem dir res perque es un secret, que publicat perderiam á mes de quatre personas. Lo dia que poguem, los ho direm y causarà la sèva sorpresa, donantnos las gracies. Donchs si en Napoleón petit, com ja fa alguns días que sense solta li digué en Victor Hugo, veient que no podia acudir á las arcas de la nació, perque la ingratitud dels francesos, y 'l seu valor lo arrastravan lluny de sa patria, y veient ademès que á son costat en lloc de tenir aquells que li ajudavan á fer felis á la França y ocultavan la exigua suma qu' ell necessitava pèl bù de la nació que ab tant d' acert dirigia; no mes hi tenia sangueras que li anavan xupant lo que sense malicia se 'n havia emportat; y que si durava allò aviat tindria d' anar á can Tunis ó al pla del teatro á vendre mistos, cridà tota la sèva camarrilla y lo numerós servey y 'ls mig emparauà 'l despidio. En Guillem ho sapigué y de so ta ma seu quedar a tothom dibent que 'ls gastos corrian de compte de Alemania.

Bè, Guillem, bè. «No 'ls hi sembla qu' es un cop molt gran pera 'ls tontos qu' encare creuen ab monarcas? Acabaré això á tall de gacetilla d' en Brusí, feta per en Cornet. «Rasgos com el presente no necesitan comentarios.»

La candidatura del de la Crosta no la vol en Bismark perque diu que fora rompre l' equilibri europeo, colocar al trono d'Espanya á un fill d' en Victor Manuel. No obstant l' equilibri no quedaria romput si en Xeringa l' ocupés, en que fos una especie de sucursal del trono de Alemania, ara que, segons diuen malas llengas, ne faran emperador al rey de Prussia. Nos sembla que això del equilibri serà acabat lo dia que 'l poble agafi 'l balanci, y començá a garrotadas ab los Bismarks, y acabi ab los reys. Fora tots aqueixos còrchs de la societat lo mon semblaria una bassa d' oli!

Algun temps als que feyan jochs de mans los tenian per bruixots, després ja 'n va fer en Canonje y ara ja 'n fan fins los ajudants d' en Prim. Figurintse qu' el tal ajudant compra una finca: tothom se creu qu' es per ell y després resulta que 's pèl seu amo. Qu' el fassi aqueix joch Mister Hume, ell que tot ho vol saber fer! No 'l farà, no! Los espanyols tenim mes talent y sobre tot trevallèm mes fi!

Xarada.

Es lletra vocal, primera la del ase 'n diuhent molts; y segona repetida tant si es de fusta ó cartró quan lo regalas á un nen lo deixas molt contentó. Tersa es una nota antiga musical, que 's deya molt, que per mor de la pronúncia

porta avuy un altre nom.

Si lo tot vols evitar passa de llarch, fes com molts que han fugit de la amarilla per no anar 'n á n' al clot.

LLORENS DELS PITEUS.

Solució á la xarada del número passat:

A la nostre pobre patria l' han volguda deshonrar. Per sort serà sempre honrada mentres visca en Cas-te-lar.

Telégramas.

MADRID.

L' Olózaga está llimipliant lo toissó pera enlluernar al duch de la Llagosta 'l dia de sa entrada en aquesta ciutat. En Balaguer se occupa en escriure un poema mig català y mig castellà dedicat á son amich Bialó en commemoració de la elecció del rey. A que ha de venir. S' está nombrant una comissió per implorar del dit duch de la Llagosta lo perdó de l' Escoda, processat per haber posat en pràctica sa teoria sobre 'ls ardits de guerra.

En Serrano está molt content y diu que s' estima mes esser ausell de bosch que de gavia. La sèva dona está molt cremada ab la duquesa de la Cisterna perque li usurpa 'l puesto, y 's disposa á jugarli una partida serrana. Per primera providència sabém que l' hi posarà foch al trono, perque diga que la que avans hi seja, tenia virtut.

PARÍS.

En Trochu ha jurat pèl casco de 'n Guillém de Prussia, que avans de fer com en Bazaine 'es clavarà un tiro.

Miréu si tenim falta de provisions, que avuy desd' aquí se sentian los badalls de gana dels prussians, que feyan al sentir l' olor de rostit que sortia de esta ciutat.

FLORENCIA.

Lo duch d' Aosta está indecis encare, entre obtar per ser rey de copas, d' espasa, de bastos, ó d' oros.

De totes maneras tè por que jugant á la bascambrilla no 'l hi surti un as y 'l mati.

Diversions públicas.

TEATRO REAL.—Gran funció en la qual los palcos s' empaveseran ab banderas espanyolas paßadas per la bugada. Se demana al públich que dispensi á la empresa, si nota que han perdut una mica lo color. Després de un himne imitació del Muilà s' strenarà la nova candidatura. Se demana quietut perque en los jochs d' equilibri no verifiqui no 's trenqui la crisma. Després se posarà en escena lo divertit monòclech ginal de 'n Soler y Matas titolat «Ja hi sig arcalde dues vegadas.... Are que ve 'l rey posser me ferán senador!»

TEATRO NACIONAL.—Funció á porta tanca. Si vé 'l rey se tracta de conspirar.... Y.... muixoni.

ANUNCIS.

Gran fàbrica de escuts d' Espanya ab coronas reals per us dels soldats que llavors de la Revolució varen trencarlas.

Als que portin los trossos de l' any passat, si es que 's que pugan enganxar, se 'ls farà una rebaixa regular.

Dirigirse: Palacio de las Corts.

ALS FEDERALS.

Gran fàbrica de xiulets, corns y petardos per anar á rebre 'l rey.

Dirigirse: Administració d' aquest periódich.